

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5197 van 19 december 2007
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Keniaanse nationaliteit, op 15 oktober 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 november 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN PETEGEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van gemengde Ogiek – Kikuyu origine, geboren in 1979 en afkomstig van Kopsiro, Mount Elgon. De meerderheid van de bevolking in uw regio is van Sabaot origine, terwijl de Ogiek en de Kikuyu minderheden zijn. Tussen de Sabaot en de Ogiek heerst reeds jaren een dispuut over de toewijzing van land.

Omdat uw regio geteisterd werd door plunderingen en diefstallen sloot u zich in 2003 aan bij een lokale burgerwacht, Sungu Sungu genaamd. Ook binnen de Sungu Sungu vormden de Sabaot de meerderheid. In 2004 werden pamfletten verspreid waarin de Ogiek opgeroepen werden de regio te verlaten. De autoriteiten beschuldigden de Sungu Sungu ervan verantwoordelijk te zijn voor het verspreiden van de pamfletten. U werd op 4 april 2004 gearresteerd en gefolterd tot u bekende lid te zijn van de Sungu Sungu. Na drie dagen werd u voor de rechtbank gebracht die u tot 6 maanden gevangenisstraf veroordeelde wegens lidmaatschap van een "illegale" (niet geregistreerde) beweging en het in gevaar brengen van de openbare veiligheid. Gedurende de tweede week van uw opsluiting kreeg u het bezoek van (K.), een van uw folteraars die er door u in de rechtbank van beschuldigd werd u te hebben gefolterd en die als gevolg hiervan overgeplaatst werd naar Nairobi. Uit wraak sloeg hij u in het aangezicht met de kolf van zijn geweer waardoor u gehospitaliseerd diende te worden. Nadien ondervond u echter geen problemen meer met (K.). Na uw straf van zes maanden te hebben uitgezeten werd u vrijgelaten.

U ondervond geen problemen meer tot 2006 toen op de vooravond van de nationale feestdag opnieuw pamfletten verspreid werden waarin de niet-Sabaot opgeroepen werden de regio te verlaten. U was nog steeds lid van de Sungu Sungu en werd op 1 juni 2006 opnieuw gearresteerd. Tijdens een huiszoeking in uw woning werden foto's genomen van uw fotokopieerapparaat en van uw printer. U werd opnieuw gefolterd en werd gedwongen te bekennen dat u verantwoordelijk was voor het drukken van de pamfletten. Na vijf dagen werd u voor de rechtbank gebracht die u hiervoor veroordeelde tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Uw moeder nam een advocaat onder de arm. Deze tekende beroep aan tegen uw veroordeling en kon bewerkstelligen dat u wegens gezondheidsredenen na vier maanden werd vrijgelaten mits betaling van een borgsom. Uw zaak was echter nog steeds hangende.

Na uw behandeling in het ziekenhuis keerde u terug naar huis in Kapskwony. Uw echtgenote was ondertussen ingetrokken bij uw ouders in Kopsiro omdat ze zwanger was en daar betere zorgen kon krijgen. Op 21 november 2006 braken er onlusten uit in Kopsiro en werd het dorp van uw ouders aangevallen door de Sabaot Land Defence Force (SLDF), een militia die de Ogiek bekampt in de strijd om land in de Mount Elgon regio. Uw vader en uw echtgenote werden door de SLDF vermoord. Na hun begrafenis keerde u met uw moeder, kinderen en een goede vriendin van u, (A.), terug naar Kapskwony. In februari 2007 werden er echter opnieuw pamfletten uitgedeeld in Kapskwony en besloten uw moeder en (A.) met de kinderen naar Kopsiro te vluchten, meer bepaald naar de markt van Cheptoror. U bleef in Kapskwony.

Op 3 april 2007 werd uw dorp aangevallen door de SLDF. Ze zochten bij de aanval op uw dorp een aantal mensen op basis van een lijst waarop ook uw naam zou gestaan hebben. De SLDF was niet alleen op zoek naar Ogiek-mannen maar ook naar leden van de Sungu Sungu die niet wilden toetreden tot hun militia. Uw huis en winkel werden in brand gestoken maar u kon ontkomen. U vluchtte naar Kopsiro en ontmoette er (K.), een van uw leveranciers. Hij zou u helpen het land te verlaten. Hij stelde u voor aan (B.) die u een paspoort bezorgde en op 7 mei 2007 met u naar België reisde. U vroeg asiel aan in België op 8 mei 2007."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) Men kan zich immers een aantal bedenkingen maken bij de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat het verlaten van uw land de enige mogelijke optie voor u was.

Betreffende de door u ingeroepen vrees ten aanzien van het SLDF dient vastgesteld te worden dat zowel volgens uw eigen verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 43) als volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie landeninformatie), het SLDF een zeer lokale militia is die enkel actief is in Mount Elgon als gevolg van een probleem betreffende de toewijzing van land in dat district. Geen enkel gegeven is voorhanden dat u buiten het Mount Elgon district problemen zou ondervinden met het SLDF. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is gevoegd dat de autoriteiten zich inspinnen om een einde te maken aan het conflict. Eerdere problemen met de autoriteiten weerhielden u er echter van hulp te zoeken bij de overheid. Over die feiten dient het volgende te worden opgemerkt.

U werd op 1 juni 2006 gearresteerd op beschuldiging pamfletten verspreid te hebben waarin stond dat iedereen die geen Sabaot is, opgeroepen werd de regio te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 23-24). Naar

aanleiding hiervan deed de politie een huiszoeking in uw woning waarbij foto's werden genomen van een fotokopieerapparaat en printer die u pas had gekocht. Deze werden later in de rechtbank voorgelegd als bewijsmateriaal. U werd beschuldigd van betrokkenheid bij het verspreiden van de pamfletten en werd door de rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Vooreerst kan men zich de bedenking maken dat de pamfletten gericht waren tegen iedereen die geen Sabaot was en dus ook tegen u en uw stamgenoten. Gevraagd of u dat te uwer verdediging had ingeroepen voor de rechtbank, antwoordde u ontkennend omdat het toch niet zou uitgemaakt hebben. Er is toch geen rechtvaardigheid, voegde u eraan toe (gehoorverslag CGVS, p. 27). Wanneer dan opgemerkt werd dat u geen Sabaot bent en u dit logischerwijze als argument had moeten naar voren schuiven, verklaarde u dat u lid was van de Sungu Sungu en de meerderheid van deze burgerwacht Sabaot is. Daarom worden de Sungu Sungu er als groep van verdacht banden te hebben met de Sabaot Land Defence Force (SLDF) en de SLDF te hebben vervoegd (gehoorverslag CGVS, p. 27-28 en 14-15). Dit neemt echter niet weg dat u Ogiek bent en als dusdanig geïdendeerd werd door de kwestieuze pamfletten. Ondertussen is het, zoals u zelf verklaarde (gehoorverslag CGVS, p. 14 en 32) en zoals ook blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie landeninformatie), overigens zeer duidelijk geworden dat de SLDF het op de Ogiek gemunt hebben en dat zij de pamfletten verspreid hebben. Het is dan ook niet aannemelijk dat de autoriteiten nog steeds alle leden van de Sungu Sungu over dezelfde kam zouden scheren en geen rekening zouden houden met tribale elementen. Bovendien verklaarde u dat uw vader en echtgenote in november vermoord werden door de SLDF; uw vader hoogstwaarschijnlijk omdat hij lid was van de Ogiek Welfare Council, een beweging die zich inzet voor de rechten van de Ogiek (gehoorverslag CGVS, p. 36-37). Zelfs indien met andere woorden geloof zou gehecht worden aan uw veroordeling in juni 2006 - quod non -, is het in dergelijke omstandigheden niet aannemelijk dat deze veroordeling in het door uw advocaat aangetekende hoger beroep zou worden bevestigd. Ook het bewijsmateriaal dat in eerste aanleg werd gebruikt kan overigens gemakkelijk weerlegd worden door uw - pas na uw veroordeling in eerste aanleg aangezochte - advocaat daar u zelf beweerde dat u de bewuste toestellen nooit gebruikt had en niet kon gebruiken omdat u noch inkt, noch elektriciteit had (gehoorverslag CGVS, p. 24 en 26).

U beweert reeds in april 2004 een eerste keer onterecht aangehouden en veroordeeld te zijn geweest wegens uw lidmaatschap van de Sungu Sungu. Op dat ogenblik dachten de autoriteiten dat de Sungu Sungu verantwoordelijk was voor het verspreiden van pamfletten waarin de Ogiek werden opgeroepen het gebied te verlaten.

Vooreerst is het opmerkelijk te noemen dat u in 2004 alsnog veroordeeld werd ondanks het feit dat u op de rechtbank verklaarde bekentenissen te hebben afgelegd onder folterdwang en uw folteraar, (K.), als gevolg hiervan overgeplaatst werd naar Nairobi (gehoorverslag CGVS, p. 19-21). Dit toont aan dat geloof werd gehecht aan de beschuldigingen die u aan zijn adres uitte en men u in normale omstandigheden dan ook niet zou veroordeeld hebben, te meer de kwestieuze bekentenis het enige bewijs tegen u leek te zijn. Verder kan men zich bij uw veroordeling eveneens vragen stellen betreffende het feit dat u in de rechtbank uitdrukkelijk vermeldde Ogiek te zijn en het bijgevolg totaal onlogisch zou zijn van u betrokken te zijn bij activiteiten die de Sungu Sungu ten laste werden gelegd en duidelijk de Ogiek viseerden. Het feit dat u er meer als een Kikuyu uitziet en u een bekentenis had ondertekend (gehoorverslag CGVS, p. 18), is hiervoor een weinig overtuigende verklaring. Zo nuanceerde u zelf het feit dat u er meer als een Kikuyu uitziet door te stellen dat het niet was dat de rechtbank uw Ogiek afkomst niet geloofde maar dat de rechtbank geen rekening wilde houden met tribale elementen (gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Dit is echter weinig geloofwaardig gelet op de duidelijk tribale boodschap van de verspreide pamfletten. Wat uw bekentenis onder folterdwang betreft kan dan weer verwezen worden naar de eerder gemaakte bedenkingen hieromtrent.

Volledigheidshalve dient hierbij nog opgemerkt te worden dat geen enkele bron teruggevonden werd waarin de Sungu Sungu of een andere burgerwacht, in tegenstelling tot de SLDF, vermeld wordt in verband met de onlusten in Mount Elgon (zie landeninformatie). Dit is zeer opmerkelijk daar u beweert dat de Sungu Sungu er in 2004 van verdacht werden de openbare veiligheid in gevaar te hebben gebracht en u precies omwille van uw lidmaatschap van deze burgerwacht in 2006 aan het SLDF gelinkt werd (gehoorverslag CGVS, p. 14-15 en 28).

Voorts legt u geen enkel bewijs neer van de veroordelingen en/of de rechtszaak die nog lopende zou zijn en dit niettegenstaande u contact hebt gehad met een goede vriend in Kenia, waarvan u het telefoonnummer zelfs uit het hoofd kent (gehoorverslag CGVS, p. 42). U hebt echter nagelaten hem te vragen naar uw familie of uw persoonlijke situatie in het land van herkomst. U vroeg hem enkel een certificaat door te faxen en vertelde hem zelfs niet van waar u belde. Gevraagd waarom u dit niet deed antwoordde u dat u niet meer weet wie uw vrienden of vijanden zijn en dat u bang bent dat uw familie in

de problemen zou raken indien de autoriteiten zouden weten dat u in België bent (gehoorverslag CGVS, p. 7). U vroeg uw "vriend" echter een certificaat door te faxen zodat deze op basis van het faxnummer gemakkelijk kan achterhalen dat u in België verblijft. Bovendien is het niet duidelijk waarom uw familie problemen zou krijgen indien de autoriteiten zouden weten dat u zich hier bevindt. Hiernaar gevraagd antwoordde u dat de autoriteiten uw familie zullen ondervragen om te achterhalen waar u bent, zelfs indien ze al weten dat u in België verblijft (gehoorverslag CGVS, p. 7). Geconfronteerd met het feit dat de dossierbehandelaar niet overtuigd was van deze verklaring antwoordde u dat uw vriend niet in de regio woonde maar in Eldoret, waaruit moet afgeleid worden dat hij te ver woonde om op de hoogte te zijn van de situatie (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Toen u op het einde van het gehoor nogmaals gevraagd werd waarom u een goede vriend waarvan u het telefoonnummer uit het hoofd kent blijkbaar niet vertrouwt, antwoordde u plots dat hij een Saboot is en u door de recente problemen niet meer weet wat u aan hem hebt (gehoorverslag CGVS, p. 42). Dit is weinig overtuigend te noemen aangezien u hem toch hebt gecontacteerd. Wat er ook van zij, uit het voorgaande blijkt in ieder geval dat u niet in de onmogelijkheid verkeerde om bewijzen voor te leggen van de door u aangehaalde veroordelingen en/of hangende rechtszaak. Uw bewering dat uw woning in de as werd gelegd, sluit niet uit dat u bijvoorbeeld via de advocaat die uw belangen zou behartigen in Kenia aan bewijsstukken zou kunnen raken. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering tot twee keer toe te zijn veroordeeld wegens uw lidmaatschap van de Sungu Sungu en in die hoedanigheid pamfletten te hebben verspreid waarin de Ogiek werden opgeroepen het gebied te verlaten. Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U legt ten slotte een (fax)kopie neer van een Certificate of Service van de Electoral Commission of Kenya, dd. 2002. Dit document toont aan dat u in Mount Elgon aangesteld werd als teller bij de verkiezingen van 2002 en vormt hoegenaamd geen bewijs van de door u ingeroepen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer. Het bevat enkel elementen betreffende uw identiteit, die overigens niet direct ter discussie staat."

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 30 van de Grondwet. Hij stelt dat het onderzoek en de behandeling van de aanvraag hetzij in het Nederlands, hetzij in het Frans gebeuren. Verzoeker verwijst naar de parlementaire voorbereiding van de voormelde wet van 15 december 1980 en leidt hieruit af dat zowel de behandeling als de besluitvorming in het kader van een asielaanvraag uitsluitend in het Frans of het Nederlands dienen te geschieden. Hij haalt tevens het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State aan inzake artikel 24 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waaruit volgens hem ontegensprekelijk volgt dat niet alleen de uiteindelijke beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), maar tevens de behandeling en het onderzoek van de asielaanvraag in de proceduretaal moet plaatsvinden, met inbegrip van de taal die de ambtenaar tijdens het gehoor op het CGVS bezigt en met inbegrip van het tolkwerk. Indien de proceduretaal het Nederlands is, moet de ambtenaar die de aanvraag onderzoekt eveneens het Nederlands bezigen en niet een andere landstaal, laat staan het Engels. Een wettelijke grondslag daarvoor is vereist, maar ontbreekt. Verzoeker verwijst tevens naar de arresten van het Grondwettelijke Hof aangaande artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij meent uit deze rechtspraak te kunnen afleiden dat naar aanleiding van het gehoor bij het CGVS, waar de tolk in kwestie zijn diensten moet verlenen, de gemachtigde van de Commissaris-generaal de proceduretaal dient te hanteren in zijn conversatie met de asielzoeker. Artikel 51/4 biedt volgens verzoeker geenszins een grondslag voor de ambtenaar die de asielaanvraag onderzoekt om een andere taal te gebruiken dan de taal van het onderzoek. Hij verklaart dat het Grondwettelijk Hof nog niet onderzocht of diezelfde bepaling de administratieve overheid toelaat om, zelfs indien de asielzoeker de bijstand van een tolk verlangt, naar aanleiding van het gehoor een andere taal te hanteren. Verzoeker stelt dat er geen wettelijk vermoeden werd gecreëerd dat de gemachtigden van het CGVS het Engels machtig zouden zijn en voert aan dat indien de

wetgever had willen toelaten dat het onderzoek en de behandeling van een asielaanvraag ook in het Engels zouden kunnen geschieden, hij dit overeenkomstig artikel 30 van de Grondwet met zo veel woorden had moeten bepalen. De ambtenaar van het CGVS moet volgens verzoeker met de tolk communiceren in de taal van het onderzoek.

Verzoeker haalt aan dat de taalwetgeving de openbare orde raakt, wat enkele belangrijke gevolgen heeft. Er moet niet worden aangetoond dat verzoekers belangen werden geschaad. Het is voldoende om vast te stellen dat de taalwetgeving werd geschonden, waaruit dan meteen volgt dat de beslissing onwettig is en dient te worden hervormd of vernietigd. De schending van deze wetgeving kan bovendien niet worden geregulariseerd.

Verzoeker stelt dat hij *in casu* de bijstand heeft verzocht van een tolk Engels. Tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en bij het CGVS werd hij niet bijgestaan door een tolk, maar werden de gehoren volledig in het Engels afgenomen, wat ook blijkt uit de verhoorverslagen, waarop geen tolk, handtekening of tolkenummer vermeld staan. De proceduuretaal, het Nederlands, dient gebruikt te worden tijdens de gehele procedure. Verzoeker geeft aan dat de vragenlijst van de DVZ, het verhoorverslag van het CGVS en de bestreden beslissing weliswaar in het Nederlands zijn opgesteld, maar deze omvatten niet de gehele procedure. Ook het gehoor maakt deel uit van het onderzoek en de verhoren zijn niet in het Nederlands gebeurd, maar in het Engels, door personen die het Engels niet perfect of professioneel beheersen zoals een beëdigde tolk. De interviewers zijn volgens verzoeker het Engels niet voldoende machtig, waardoor de verhoorverslagen geen getrouwe weergave zijn van de verhoren.

Verzoeker verklaart dat het gehoorverslag van DVZ fouten bevat en dat belangrijke details er niet in werden opgenomen. Hij verwijst naar de correcties die hij bezorgde aan DVZ (administratief dossier, stuk 3) en stelt dat deze duidelijk aantonen dat de interviewer geen grondige kennis heeft van het Engels.

De gemachtigde interviewer van het CGVS beheerste het Engels evenmin zoals een beëdigde vertaler-tolk. Zo vroeg hij aan verzoekers raadsman de vertaling van het woord "viseren".

Aangezien de behandeling en het onderzoek van de asielaanvraag, met inbegrip van het tolkwerk en het afnemen van het gehoor, in de taal van het Nederlands moet plaatsvinden, is artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 geschonden. Dat het gehoorverslag en de beslissing in het Nederlands werden opgesteld, doet daaraan geenszins afbreuk.

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen niet zo kunnen worden geïnterpreteerd dat al hetgeen hij heeft verklaard in het Russisch ook daadwerkelijk via het Engels in het Nederlands werd genoteerd. Uit het feit dat hij geen opmerkingen maakte, kan hoogstens worden afgeleid dat de tolk het Russisch machtig was en dat de tolk en verzoeker elkaar in het Russisch begrepen.

4.2. De Raad merkt op dat er nergens in het administratief dossier enig spoor is van een tolk Russisch, daar de verhoren bij DVZ en het CGVS werden afgenomen in het Engels (stukken 4 en 10).

Verzoeker verklaarde bij DVZ, waar hij werd ondervraagd door de interviewer, dat hij de gezegden begreep en geen bezwaar had tegen de ondervrager. Hij verklaarde, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Engels, uitdrukkelijk dat hij het gehoorverslag aanvaardde, waarmee hij tevens aangaf dat de inhoud ervan zijn verklaringen correct weergaf. Verzoeker bevestigde uitdrukkelijk dat de verklaringen die werden opgenomen in de vragenlijst juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Engels (administratief dossier, stuk 10, p.4-5, 15). Bij brief van 20 juni 2007 voerde verzoeker een aantal correcties door met betrekking tot deze vragenlijst (administratief dossier, stuk 10, p.16-20). Hiermee werd, blijkens de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden door het CGVS. Op het CGVS werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de taal gehanteerd door de interviewer begreep en werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen moest melden (administratief dossier, stuk 4, p.1). De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor werd vergezeld door zijn raadsman en dat hij noch zijn raadsman opmerkingen geformuleerd hebben omtrent eventuele vertaalproblemen (R.v.St.,

nr. 98.008, 26 juli 2001). Verzoeker verklaarde tot twee maal toe uitdrukkelijk dat hij de ondervrager goed verstond (administratief dossier, stuk 4, p.2, 43).

Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (R.v.St., nr. 107.897, 17 juni 2002). Hij werd er overeenkomstig artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 van in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier, stuk 12). De verhoorverslagen zijn volledig in het Nederlands opgesteld en ook de bestreden beslissing werd in het Nederlands opgesteld. De taal van de asielpcedure, namelijk het Nederlands, is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 correct werd toegepast (R.v.St., nr. 149.445, 27 september 2005; R.v.St., nr. 107.897, 17 juni 2002).

Het middel is ongegrond.

5.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel; meerbepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals opgelegd aan het CGVS door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de wet van 15 december 1980.

Verzoeker stelt dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door deugdelijke motieven die moeten kunnen worden gecontroleerd naar aanleiding van het wettigheidstoezicht. Hij voert aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn, falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Uit de gebrekkige motivering volgt volgens verzoeker dat de bestreden beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Hij ontkent aangaande het bestaan van een binnenlands vluchtalternatief niet dat het SLDF als militiegroep voornamelijk actief is in Mount Elgon, maar wenst daaraan toe te voegen dat zijn veiligheid in andere gebieden van Kenia niet verzekerd is, aangezien het al voorgevallen is dat militiemannen van het SLDF mensen volgen tot buiten Mount Elgon, wanneer ze mensen ervan verdenken informatie te hebben over het SLDF.

Verzoeker wenst de bewering dat de autoriteiten zich zouden inspannen om een einde te maken aan het conflict te nuanceren. In december 2007 vinden er nationale verkiezingen plaats, waarbij de politici zelf aanzetten tot geweld. Vooral in Mount Elgon hebben de laatste vijftien jaar de verkiezingen geleid tot een explosie van geweld en ook nu wordt gevreesd dat de campagnes en het stemmen gepaard gaan met verder bloedvergieten in de streek. Verzoeker geeft aan dat het optreden van de overheid bij het zogenaamde oplossen van het conflict zeer gecompromitteerd is. Ter staving hiervan verwijst hij naar een aantal krantenartikels.

De onmogelijkheid om de hulp van de overheid in te roepen houdt volgens verzoeker ook verband met zijn vroegere problemen. Zoals hij verklaard heeft tijdens het interview zijn de meerderheid van de leden van Sungu Sungu Saboot en hebben de meeste van deze Saboot het SLDF vervoegd. Omwille van deze band is het aannemelijk dat op heden de autoriteiten verzoeker nog steeds verdenken. Omwille van zijn gerechtelijk verleden (veroordeling in 2004 en 2006) is het plausibel dat de overheid verzoeker als lid van SLDF beschouwt en zijn veroordeling in hoger beroep bevestigt. Verzoeker betoogt dat de identiteit van de SLDF immers een raadsel blijft voor de autoriteiten aangezien de leden ervan zich vermengen met burgers en hun bevelhebber onbekend is. Hij staaft dit met een krantenartikel van "The Standard" van 27 augustus 2007.

Verzoeker ziet niet in hoe zijn advocaat een sluitend en materieel bewijs kan leveren dat hij ten tijde van zijn arrestatie geen inkt of elektriciteit had in zijn huis, dat inmiddels is platgebrand.

Hij beweert dat hij met zijn verklaringen bij het CGVS niet bedoelde dat er een causaal verband is tussen het noemen van K. voor de rechtbank en diens overplaatsing naar Nairobi. Verzoeker is dus wel degelijk veroordeeld op basis van een bekentenis die hij onder

folterdwang heeft afgelegd, hetgeen op algemene wijze wordt bevestigd in het rapport van Amnesty International van 2007.

Verzoeker stelt dat zijn huis en winkel waarin zich al zijn identiteitsdocumenten bevonden, platgebrand zijn, zodat hij zijn vriend als enige optie zag om een document met elementen over zijn identiteit te bekomen. Sedert 2002 heeft verzoeker bijna geen contact meer met deze vriend en hij woont bovendien in Eldoret, op 165 km van verzoekers dorp, waardoor hij niet op de hoogte is van verzoekers privé-leven en gerechtelijke procedures. Dit verklaart volgens verzoeker waarom hij niet vroeg naar zijn familie. Hij heeft na de kennisgeving van de bestreden beslissing betracht om bewijs van zijn veroordeling te bekomen en heeft na herhaalde pogingen zijn moeder kunnen bereiken. Zijn moeder heeft op vraag van verzoeker vergeefs geprobeerd zijn advocaat te bereiken. Verzoeker beweert aldus onmogelijk bewijs van zijn veroordelingen voor te kunnen leggen. Hij kan echter wel een begin van bewijs voorleggen. Zo kan hij tonen dat hij zeven tanden mist als gevolg van de mishandeling in 2004 door K. en dat hij verscheidene littekens heeft op zijn scheenbenen als gevolg van schoppen met zware laarzen door politieagenten na zijn arrestatie in 2006 en beschikt hij over een medisch attest dat problemen aan zijn testikels aantoonde als gevolg van een vroegere infectie, veroorzaakt door de slechte en onhygiënische omstandigheden in de gevangenis. Verzoeker besluit dat hij voldoet aan de criteria om te worden erkend als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

5.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004). De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen documenten neerlegt die zijn beweerde veroordelingen kunnen staven. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst (RvSt., X., nr. 150.135, 13 oktober 2005). Dat verzoeker, die het telefoonnummer van zijn vriend van buiten kent, zijn moeder heeft kunnen bereiken en de naam van zijn advocaat kent (administratief dossier, stuk 4, p.1) geen documenten neerlegt om zijn beweerde veroordelingen te staven, ondergraaft zijn geloofwaardigheid omtrent de vervolgingsfeiten die hij beweert te hebben ondergaan.

De Raad merkt op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt. In de vragenlijst verklaarde hij dat hij dat bij de Sungu Sungu ging en zonder gewapend te zijn probeerde de landen en eigendommen van de minderheden te beschermen, wat stuitte op verzet vanwege de autoriteiten, die uitsluitend uit Saboat bestaan. Hij verklaarde dat hij zo in de problemen kwam (administratief dossier, stuk 10, p. 3). Blijkens deze verklaringen kreeg verzoeker problemen met de autoriteiten omdat hij de minderheden probeerde te beschermen. Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat de autoriteiten hem en zijn groep ervan verdachten pamfletten te hebben verspreid die zouden zijn gericht tegen de minderheid (administratief dossier, stuk 4, p.13-14). Deze tegenstrijdigheid tast verzoekers geloofwaardigheid aan.

Verzoekers veroordeling in 2004 is niet aannemelijk, daar hij naast het feit dat hij hieromtrent geen begin van bewijs bijbrengt, incoherente verklaringen aflegt aangezien (i) hij voor de rechtbank aangaf dat hij werd gefolterd, waarna K., zijn folteraar, werd overgeplaatst, wat erop wijst dat de autoriteiten het aannemelijk achtten dat zijn verklaringen onder foltering tot

stand kwamen, hetgeen normalerwijze tot een vrijspraak moet leiden (ii) de pamfletten waarvan men hem verdacht deze te hebben verspreid, erop gericht waren de Ogieken uit de streek te verdrijven, terwijl verzoeker voor de rechtbank uitdrukkelijk aangaf Ogiek te zijn (administratief dossier, stuk 4, p.13, p. 18-19). Verzoekers verklaring dat hij niet bedoelde dat er een causaal verband is tussen het noemen van K. voor de rechtbank en diens overplaatsing naar Nairobi, vindt geen steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zijn bewaker hem afraadde om K. aan te klagen omdat deze overgeplaatst was naar Nairobi nadat verzoeker zijn naam had genoemd in de rechtbank (administratief dossier, stuk 4, p.21).

Gezien uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat (i) verzoekers vader lid was van de "Ogiek Welfare Council" en omwille daarvan samen met verzoekers echtgenote werd vermoord, waarvan echter geen begin van bewijs wordt bijgebracht (ii) verzoeker beweert de bijstand te hebben genoten van een advocaat (iii) verzoeker Ogiek is (iv) het niet geloofwaardig is dat hij verdacht werd pamfletten te verspreiden die tegen zijn eigen etnie waren gericht (v) dat het algemeen geweten is dat de Saboat de Ogiek willen bekampen en het nu duidelijk is dat het de Saboat zijn die de pamfletten verspreid hebben (vi) hij geen begin van bewijs bijbrengt van zijn veroordeling of zijn vrijlating op borgsom in 2006 (administratief dossier, stuk 4, p.29-30), maakt hij niet aannemelijk veroordeeld geweest te zijn in 2006 of op borgsom te zijn vrijgelaten.

Wat betreft verzoekers beweerde lidmaatschap van de Sungu Sungu, stelt de Raad vast dat verzoeker de bestreden motivering niet weerlegt waar deze stelt dat nergens enige bron werd teruggevonden waarin gewag wordt gemaakt van de Sungu Sungu of een andere burgerwacht in het kader van de onlusten te Mount Elgon. Deze motivering is terecht en wordt door de Raad overgenomen. Derhalve kan, in het licht van verzoekers verklaring dat de groepering waartoe hij behoorde uit ongeveer 400 leden zou bestaan en door de overheid verantwoordelijk werd geacht voor de onveiligheid (administratief dossier, stuk 4, p.9-10), geen geloof worden gehecht aan zijn lidmaatschap van de Sungu Sungu.

Dat de overheid, indien verzoekers lidmaatschap van de Sungu Sungu al kan worden aangenomen, *quod non*, hem om deze reden zou verdenken van banden met de SLDF kan niet worden aanvaard daar (i) verzoeker in de vragenlijst verklaarde dat de SLDF de Sungu Sungu aanziet als verraders (administratief dossier, stuk 10, p.3) (ii) de SLDF beweerdelijk verzoekers vader en echtgenote zou hebben vermoord (iii) de SLDF de Ogiek bekampen en verzoeker Ogiek is. Derhalve kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de autoriteiten.

Verzoekers verwijzing naar het medisch attest van 25 mei 2007 is niet van die aard dat het zijn geloofwaardigheid herstelt, daar uit dit attest enkel kan worden afgeleid dat hij problemen aan zijn testikels heeft, doch niet de oorzaak van deze problemen. Verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in Kenia en de door hem neergelegde krantenartikels en rapporten tonen gelet op het bovenvermelde niet aan dat verzoeker *in concreto* een persoonlijke en geponde vrees koestert voor vervolging.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verhoorverslagen van DVZ en het CGVS en dat verzoeker tijdens die gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Het CGVS heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., X., nr. 169.222, 21 maart 2007; R.v.St., X., nr. 165.215, 28 november 2006). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Het middel is ongegrond.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een geponde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

6.1. Verzoeker betoogt dat hij minstens voldoet aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire rechtsbescherming. Hij zou bij terugkeer naar Kenia het voorwerp uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling. Zijn gerechtelijke procedure is nog steeds hangende en hij wordt nog steeds verdacht, zodat hij bij terugkeer zal worden opgepakt door de politie en zijn gerechtelijke procedure zal voortgezet worden. Verzoeker haalt het rapport aan van het 'U.S. State Department' waaruit blijkt dat folteringen en onmenselijke behandelingen door de politie een feit blijven, de gevangenisomstandigheden zeer hard en levensbedreigend zijn en willekeurige aanhoudingen of opsluitingen nog voorkomen. Bovendien is de kans op een eerlijk proces onbestaande, aangezien het Keniaanse gerecht niet onafhankelijk is en wordt beïnvloed door de uitvoerende macht. Verzoeker stelt dat er derhalve in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij loopt risico om aangehouden te worden, onderworpen te worden aan foltering en onmenselijke behandeling vanwege de politie en, indien hij wordt veroordeeld, opgesloten te worden in mensonterende omstandigheden, hetgeen als onmenselijke behandeling dient te worden beschouwd in de zin van artikel 3 EVRM.

6.2. De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2,§1, van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St, nr 173.134, 3 juli 2007). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst *in casu* in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad stelt vast dat voor zover verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming beroept op de elementen die deel uitmaken van zijn asielaanvraag, de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen mede in acht genomen (zie sub 5.2.), de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Verzoeker die beweert dat (i) er in zijn streek de laatste vijftien jaren verkiezingsgeweld heeft plaatsgevonden en dit in 2007 niet anders zal zijn (ii) hij problemen heeft met de SLDF, die de Ogiek bekampen, toont, de ongeloofwaardigheid van zijn problemen met de overheid in acht genomen, niet aan dat hij de bescherming van de autoriteiten niet zou kunnen inroepen. De Raad merkt bovendien op dat uit het dossier blijkt dat het verkiezingsgeweld zich vooral in Mount Elgon manifesteert (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.17) en de SLDF een lokale militia is, die niet actief is buiten Mount Elgon (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.17; administratief dossier, stuk 14, "landeninformatie"). Verzoekers bewering dat de SLDF bepaalde personen zou volgen buiten Mount Elgon, hetgeen overigens niet wordt gestaafd, is tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring dat de SLDF alleen in Mount Elgon actief is (administratief dossier, stuk 4, p.43). Er kan derhalve redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zich, indien er al een reëel risico op ernstige schade zou bestaan in zijn regio van herkomst, overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 elders in Kenia vestigt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 december 2007 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.